

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 307/2016
14.04. 2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Полицијска управа у Јагодини, Полицијска станица у Параћину, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 463/2015 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној 14.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 463/2015 од 20.08.2015. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 463/2015 од 20.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 935/2013 од 27.01.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора исплати за месец новембар 2010. године износ од 1.318,34 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2011. године па до исплате и за месец децембар 2010. године износ од 366,73 данара, са законском затезном каматом од 01.02.2011. године па до исплате, а тужилац је обавезана да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 463/2015 од 20.08.2015. године, жалба тужене је одбијена и потврђена је пресуда Основног суда у Параћину П1 935/2013 од 27.01.2015. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила ревизију у смислу члана 404. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног

поступка, погрешне примене материјалног права и због уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Крагујевцу је решењем Р1 489/15 од 02.02.2016. године, предмет уступио Врховном касационом суду, ради одлучивања о посебној ревизији тужиоца.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), оценио да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Наиме, одлучујући о тужбеном захтеву судови су нашли да у конкретном случају нема места примени Закона о платама државних службеника и намештеника, већ да се примењује Правилник о платама запослених код тужене, који је донет у спровођењу Закона о полицији, а којим је у члану 9. став 2. искључено право запослених на стимулативну накнаду од 10% за време коришћења годишњег одмора, што је у складу са судском праксом и правним ставом Врховног касационог суда.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тај износ је према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) релевантан за оцену дозвољености ревизије у свим поступцима који су правноснажно окончани након ступања на снагу наведених измена Закона.

Тужба је поднета 16.09.2013. године, ради исплате накнаде за време коришћења годишњег одмора. Вредност предмета спора је износ од 1.685,07 данара. Другостепена пресуда је донета 20.08.2015. године.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић